

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Nora Roberts/J.D. Robb bij Boekerij:

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-*trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-*trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-*trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

De villa

- Droomwereld*
Het eind van de rivier
Nachtmuziek
De schuilplaats
Thuishaven
Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Op de vlucht

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

Oorsprong

Herinnering

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Herinnering

Deel 22 in de *Eve Dallas*-serie

Er was eens een oude vrouw, die woonde in een schoen
Ze had wel dertig kinderen, ze wist niet wat te doen
Doordat de schoen zo vol was, scheurde soms het leer
Dan haalde zij een lapper en die lapte hem dan weer.
– Kinderversje

Herinneringen, de gevangenisbewaarders van het brein.
– William Shakespeare

ISBN 978-90-225-9022-5

ISBN 978-94-023-1502-8 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Memory in Death*

Vertaling: Textcase, Deventer

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Trevillion Images

Zetwerk: voor Textcase, Studio Spade

Copyright © 2005 Nora Roberts

Berkley Books are published by The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) Inc.

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De dood nam geen vakantie. New York was in december van het jaar 2059 misschien wel feestelijk versierd, met glitter en glamour, maar de Kerstman was dood. En een paar van zijn elven zagen er ook niet al te best uit.

Inspecteur Eve Dallas stond op de stoep van Times Square, waar het razend druk was, en ze keek naar wat er was overgebleven van de Kerstman. Een paar kinderen die nog jong genoeg waren om te geloven dat een dikke man in een rood kostuum zich door de schoorsteen naar beneden zou wurmen, om hun cadeautjes te brengen in plaats van hen in hun slaap te vermoorden, stonden keihard te schreeuwen. Ze vroeg zich af waarom ze niet waren weggehaald door degene die de leiding had.

Dat was niet haar taak, dacht ze. Godzijdank. Zij had liever de bloederige troep aan haar voeten.

Ze keek omhoog. Helemaal omhoog. Hij was van de vijfendertigste verdieping van het Broadway View Hotel naar beneden gevallen. Aldus het verslag van de agent die als eerste ter plaatse was. Volgens de getuigen had hij 'ho, ho, ho' geroepen, tot hij 'plets' had gedaan, en hij had daarbij een onfortuinlijke sukkel gedood die in het nooit eindigende feestgedruis wandelde.

Ze kon zich goed voorstellen hoe onplezierig het zou zijn om de twee verpletterde lichamen van elkaar te scheiden.

Twee andere slachtoffers waren er met lichte verwondingen af gekomen. Een ervan was gewoon van schrik omgevallen en met haar hoofd op de stoep gesmakt toen de akelige spetters met bloed, bloedstolsels en hersenweefsel over haar heen waren gespat. Dallas wilde hen voorlopig bij de medische hulpverleners laten en hun verklaringen opnemen als ze beter aanspreekbaar waren.

Ze wist al wat hier was gebeurd. Dat kon ze in de glazige ogen van de hulpjes van de Kerstman zien.

Ze liep naar hen toe, in een enkellange zwarte leren jas, die wapperde in de koude wind. Haar haar was kort en bruin en het omlijstte een smal gezicht. Haar ogen hadden de kleur van goede, gerijpte whisky en ze waren langwerpig, net zoals de rest van haar lichaam. En net zoals de rest van haar lichaam zag je er meteen aan dat ze een politieagent was.

‘Is de man in het kerstmankostuum jullie vriend?’

‘O, god. Tubbs. O, god.’

Eentje was zwart en eentje was wit, maar op dit moment waren ze allebei een beetje groenig. Ze kon het hun niet echt kwalijk nemen. Ze schatte hen op achter in de twintig en aan hun dure feestkleding kon ze zien, dat ze waarschijnlijk jonge stafleden waren bij de firma wiens kerstfeestje op zo’n akelige manier was verstoord.

‘Ik laat u allebei naar het Hoofdbureau brengen waar u een verklaring moet afleggen. Ik zou graag willen dat u vrijwillig toestemt in een drugstest. Als u dat niet doet...’ Ze zweeg even en ze glimlachte grimmig. ‘Dan moeten we andere maatregelen nemen.’

‘O god. Shit. Tubbs. Hij is dood. Hij is dood, hè?’

‘Dat staat nu wel vast,’ zei Eve en ze draaide zich om om haar partner een seintje te geven.

Rechercheur Peabody droeg haar donkere haar op dit moment in nonchalante golven en ze zat op haar hurken bij de wirwar van ledematen. Nu stond ze op. Eve zag dat ze zelf ook een beetje groen was, maar dat ze zich wel goedhield.

‘Ik heb ID’s van beide slachtoffers,’ verkondigde ze. ‘De Kerstman is Lawrence, Max, achtentwintig jaar oud, woonachtig in het centrum. De man die zijn val heeft gebroken – haha – is Jacobs, Leo, drieëndertig jaar oud, woonachtig in Queens.’

‘Als we hier klaar zijn, laat ik deze twee in hechtenis nemen, om drugstesten af te nemen en hun verklaringen op te nemen. Ik neem aan dat jij naar boven wilt gaan om een kijkje te nemen en met de andere getuigen te spreken.’

‘Ik...’

‘Jij bent de hoofdonderzoeker van deze zaak.’

‘Oké.’ Peabody haalde diep adem. ‘Heb je eigenlijk al met ze gesproken?’

‘Dat laat ik aan jou over. Wil je ze hier ondervragen?’

‘Nou...’ Peabody keek naar Eves gezicht, waar ze kennelijk het juiste antwoord hoopte te vinden. Dat gaf Eve haar niet. ‘Ze zijn nogal van streek en het is hier een chaos, maar... We krijgen nu misschien meer informatie uit ze los, voor ze weer rustig worden en erover na beginnen te denken hoe erg ze in de problemen zitten.’

‘Welke wil jij hebben?’

‘Eh. Ik neem de zwarte man.’

Eve knikte en ze liep weer terug. ‘Jij.’ Ze wees naar hem. ‘Naam?’

‘Steiner. Ron Steiner.’

‘We gaan een stukje wandelen, meneer Steiner.’

‘Ik ben misselijk.’

‘Dat geloof ik graag.’ Ze gebaarde dat hij op moest staan, pakte zijn arm vast en ging met hem een paar stappen verderop staan. ‘Waren u en Tubbs collega’s?’

‘Ja. Ja. Tyro Communicaties. We – we waren met elkaar bevriend.’

‘Een stevige vent, hè?’

‘Wie? Tubbs? Ja, ja.’ Steiner veegde zweet van zijn voorhoofd. ‘Ik denk dat hij ongeveer honderdtien kilo woog. Daarom dachten we dat het grappig zou zijn om hem voor het feest dat kerstmanpak te laten huren.’

‘Wat voor soort speelgoed en snoepjes had Tubbs vandaag in zijn zak, Ron?’

‘O, god.’ Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht. ‘O, Jezus.’

‘De recorder staat nog niet aan, Ron. Dat gebeurt nog wel, maar nu moet je me gewoon vertellen wat er is gebeurd. Je vriend is dood en een arme sukkel die gewoon op de stoep liep ook.’

Hij praatte tussen zijn handen door. ‘De grote bazen hebben voor het bedrijfsfeestje een lunchbuffet laten klaarzetten. Ze wilden niet eens bier bestellen, weet u?’ Ron beefde twee keer heel erg en liet zijn armen

toen omlaag zakken. ‘Daarom hebben we met een paar collega’s geld bij elkaar gelegd om de suite voor de hele dag te huren. Toen de hoge pieten weg waren, hebben we de drank tevoorschijn gehaald en de... laten we ze maar de partydrugs noemen.’

‘Welke dan?’

Hij slikte even en keek haar toen eindelijk in de ogen. ‘U weet wel, een beetje Exotica en wat Push en Jazz.’

‘En Zeus?’

‘Dat gebruik ik niet. Ik doe de test wel, dan kunt u het zelf zien. Ik heb alleen een paar trekjes Jazz genomen.’

Toen Eve niets zei en hem gewoon aan bleef staren, kwamen er tranen in zijn ogen. ‘Hij heeft nog nooit harddrugs genomen. Dat deed Tubbs niet. Ik zweer het. Dat zou ik wel hebben geweten. Maar ik geloof dat hij dat vandaag wel heeft gedaan, dat hij misschien iets bij de Push heeft gedaan of dat iemand anders dat heeft gedaan. Stomme klootzak,’ zei hij en er biggelden tranen over zijn wangen. ‘Ik kan u wel zeggen dat hij hartstikke high was. Maar jezus, het was een fééstje. We waren gewoon plezier aan het maken. Iedereen was aan het lachen en aan het dansen. En toen deed Tubbs opeens het venster open.’

Nu zaten zijn handen overal. Op zijn gezicht, zijn keel en zijn haar. ‘O god, o god. Ik dacht dat hij dat deed omdat het erg rokerig werd. Voor we het wisten, klom hij omhoog, met een grote, dwaze grijns op zijn gezicht. Hij schreeuwde “vrolijk kerstfeest allemaal en welterusten”. En toen sprong hij goddomme naar buiten. Met zijn hoofd naar beneden. Allejezus, hij was gewoon weg. Het kwam niet eens bij ons op om hem vast te pakken. Het ging allemaal zo verschrikkelijk snel. Mensen begonnen te schreeuwen en te rennen en ik rende naar het venster om te kijken.’

Hij veegde met zijn handen over zijn gezicht en hij beefde weer. ‘En ik riep dat iemand naar het alarmnummer moest 'linken en Ben en ik zijn naar beneden gerend. Ik weet niet waarom. Wij waren zijn vrienden en we zijn naar beneden gerend.’

‘Waar heeft hij dat spul gekocht, Ron?’

‘O, man, dit is zo verschrikkelijk.’ Hij wendde zijn hoofd af en keek

over haar heen naar de straat. Eve wist dat hij in tweestrijd stond, wat heel normaal was, tussen iemand verraden of hem in bescherming nemen.

‘Hij heeft het waarschijnlijk bij Zero gekocht. We hebben met een heel stel bij elkaar gelegd, om een feestpakket te kunnen kopen. Niets sterks, dat zweer ik.’

‘Waar doet Zero zijn zaken?’

‘Hij heeft een internetclub, bij Broadway en Twenty-ninth. Zero’s. Hij verkoopt onder de toonbank recreatiedrugs. Jezus, Tubbs deed echt geen vlieg kwaad. Hij was gewoon een forse, domme kerel.’

De forse, domme kerel en de arme sukkel op wie hij was geland werden van de stoep gekrabd toen Eve de feestruimte in liep. Het zag eruit zoals ze had verwacht: een gigantische puinhoop, met kleren die her en der verspreid lagen, gemorste drank en eten dat op de grond was gevallen. Het venster stond nog steeds open. Dat was maar goed ook, want de stank van rook, braaksel en seks hing nog steeds in de suite.

Getuigen die er niet als een haas vandoor waren gegaan hadden in aangrenzende kamers een verklaring afgelegd. Daarna mochten ze gaan.

‘Wat denk jij?’ vroeg Eve Peabody toen ze door het mijnenveld van borden en glazen op het tapijt liep.

‘Buiten het feit dat Tubbs met Kerstmis niet thuiskomt? Die arme sukkel is helemaal uit z’n dak gegaan. Hij dacht waarschijnlijk dat Rudolf buiten rondzweefde, samen met de andere rendieren en de slee. Hij is vlak voor ruim tien getuigen naar buiten gesprongen. Dood door Extreme Domheid.’

Toen Eve niets zei en ze alleen maar uit het open venster bleef kijken, stopte Peabody met het verzamelen van de pillen die ze op de vloer had gevonden. ‘Denk jij dat het iets anders was?’

‘Niemand heeft hem geduwd, maar iemand heeft hem wel geholpen om extreem dom te zijn.’ Ze wreef afwezig over haar heup, die af en toe nog steeds pijn deed omdat de wond nog moest helen. ‘Er zal nog iets anders in zijn bloed te zien zijn dan blij pillen of iets waardoor hij drie uur lang een stijve kon hebben.’

‘Uit geen van de verklaringen blijkt dat iemand een hekel aan hem had. Hij was gewoon een goedzak. En hij is degene die de drugs heeft meegebracht.’

‘Dat klopt.’

‘Wil je de dealer aanpakken?’

‘Hij is door de drugs gedood. De man die ze hem heeft verkocht had het wapen in zijn hand.’ Ze merkte dat ze over haar heup wreef, stopte ermee en draaide zich om. ‘Wat heb je van de getuigen gehoord over de drugsverslaving van deze man?’

‘Die had hij eigenlijk niet. Hij gebruikte alleen af en toe iets op feestjes.’ Peabody zweeg even. ‘En een van de manieren waarop dealers hun zaken proberen uit te breiden is door hier en daar iets sterkers aan het spul toe te voegen. Oké. Ik ga eens kijken of Narcotica iets over deze Zero weet en dan gaan we een babbeltje met hem maken.’

Ze liet Peabody de leiding nemen en zocht zelf de gegevens van de nabestaanden op. Tubbs was niet getrouwd en woonde ook niet met iemand samen, maar hij had wel een moeder in Brooklyn. Jacobs had een vrouw en een kind. Aangezien het waarschijnlijk niet nodig was om het leven van de twee slachtoffers te onderzoeken, nam ze contact op met een rouwtherapeut van het departement. Het was altijd akelig om de nabestaanden te informeren, maar tijdens de feestdagen was het nog akeliger.

Toen ze weer op de stoep stond, keek ze naar de politiebarricades, naar de menigte erachter en naar de akelige vlekken die op de stoep waren achtergebleven. Hij was dom geweest en hij had gewoon pech gehad. Het hele gebeuren leek opvallend veel op een klucht.

Maar twee mannen die die morgen nog in leven waren, zaten nu in lijkzakken en ze waren op weg naar het mortuarium.

‘Hé, mevrouw! Hé, mevrouw. Hé, mevrouw!!’

Bij de derde keer keek Eve achter zich en toen zag ze het kind dat onder de politieafzetting was geglipt. Hij droeg een versleten koffer die bijna net zo groot was als hij.

‘Heb je het tegen mij? Zie ik eruit als een mevróúw?’

‘Ik heb mooie spullen.’ Toen ze eerder onder de indruk dan verrast naar hem bleef kijken, maakte hij het slot van de koffer open. Er kwam een driepotig rekje uit de onderkant, de koffer ging open en hij veranderde in een tafeltje, dat vol lag met wanten en sjaals. ‘Mooie spullen. Honderd procent kasjmier.’

De huidskleur van de jongen leek op sterke, zwarte koffie en zijn ogen waren ongelooflijk groen. Aan een riem op zijn rug hing een airboard, met felrode, gele en oranje kleuren, die vlammen moesten voorstellen.

Terwijl hij naar haar grijnsde, trokken zijn snelle vingers een aantal sjaals uit de koffer. ‘Dit is een mooie kleur voor u, mevrouw.’

‘Jezus, kind, ik ben een agent.’

‘Agenten weten wel wat mooi is.’

Ze stuurde met een handbeweging een agent weg, die naar hen toe kwam rennen. ‘Ik heb hier een paar dode mannen met wie ik me bezig moet houden.’

‘Die zijn nu weg.’

‘Heb je de man gezien, die naar beneden is gesprongen?’

‘Neuh.’ Hij schudde vol afschuw zijn hoofd. ‘Ik heb het niet gezien, maar ik heb er wel over gehoord. Als iemand uit het venster springt, komen er veel mensen op af. Daarom ben ik meteen hiernaartoe gekomen. Ik doe hier goeie zaken. Wat vindt u van deze rooie hier? Past goed bij die stoere jas.’

Ze moest zijn lef wel bewonderen, maar ze bleef hem streng aankijken. ‘Ik draag een stoere jas, omdat ik stoer ben. En als deze van kasjmier gemaakt zijn, eet ik ze allemaal op.’

‘Op het label staat “kasjmier” en daar gaat het maar om.’ Hij glimlachte nog een keer heel charmant. ‘Deze rooie zou u heel goed staan. Ik geef u een goeie deal.’

Ze schudde haar hoofd, maar er lag een geblokte sjaal waar haar oog op viel. Zwart met groen. Ze kende iemand die hem wel zou willen dragen. Waarschijnlijk. ‘Hoeveel?’ Ze pakte de geblokte sjaal vast en merkte dat hij zachter was dan ze had gedacht.

‘Vijfenzeventig. Spotgoedkoop.’

Ze liet de sjaal weer los en wierp hem een niet mis te verstane blik toe. ‘Dat is niet spotgoedkoop.’

‘Vijfzestig.’

‘Vijftig en geen cent meer.’ Ze pakte credits uit haar zak en kocht de sjaal. ‘En nu achter het lint gaan staan voor ik je oppak omdat je te klein bent.’

‘Pak de rooie er nou ook bij. Kom nou, mevrouw. Voor de halve prijs. Dat is een goeie deal.’

‘Nee. En als ik merk dat je met je vingers in andermans zakken zit, weet ik je wel te vinden. Maak dat je wegkomt.’

Hij glimlachte alleen nog een keer naar haar, pakte alles in en maakte het slot dicht. ‘Geen probleem, hoor. Gelukkig kerstfeest en nog meer van die bullshit.’

‘Jij ook.’ Ze draaide zich om, zag dat Peabody haar richting uit liep en stopte de sjaal snel in haar zak.

‘Je hebt iets gekocht! Je hebt geshopt!’

‘Ik heb niet geshopt. Ik heb iets gekocht dat waarschijnlijk gestolen waar is, of dat van de grijze markt komt. Het is een potentieel bewijsstuk.’

‘Ga toch weg.’ Het lukte Peabody om een stukje van de sjaal vast te pakken en ze wreef erover. ‘Mooi, zeg. Wat kostte hij? Misschien had ik er ook wel eentje willen hebben. Ik ben nog niet klaar met shoppen voor Kerstmis. Waar is hij heen gegaan?’

‘Peabody.’

‘Verdomme. Oké, oké. Narcotica heeft een strafblad van Gant, Martin, alias Zero. Ik heb even staan bekvechten met een zekere Rechercheur Piers, maar zijn lopende onderzoek weegt minder zwaar dan onze twee dode mannen. We laten hem naar het Hoofdbureau komen om hem te ondervragen.’

Toen ze naar hun wagen liepen, keek Peabody over haar schouder. ‘Had hij ook rode?’

De club was vierentwintig uur per dag en zeven dagen in de week geopend, zoals de meeste clubs in die wijk. Zero’s had net iets meer

cachet dan een gewone kroeg. Hij had een ronde, draaiende bar en privékamers en hij was ingericht met veel zilver en zwart. Dat zou de jonge professionals wel aanspreken. Op dat moment werd er een rustige muziekopname afgespeeld. Op de muurschermen was een onaantrekkelijk mannengezicht te zien, dat gelukkig half verborgen was door een heleboel sluike, paars haar. Hij zong somber over de zinloosheid van het leven.

Eve had hem kunnen vertellen dat Tubbs Lawrence en Leo Jacobs het alternatief waarschijnlijk nog veel zinlozer zouden vinden.

De uitsmijter was zo groot als een maxibus en zijn parka bewees dat zwart niet altijd slank maakt. Meteen toen ze naar binnen liepen, zag hij dat ze politieagenten waren. Eve ving de blik in zijn ogen op en ze zag dat hij op een gewichtige manier zijn schouders naar achter trok.

De vloer vibreerde niet echt toen hij door de club liep, maar ze vond hem absoluut niet lichtvoetig.

Hij keek hen allebei met boze, nootkleurige bruine ogen aan en liet zijn tanden zien.

‘Hebben jullie een probleem?’

Het duurde even voor Peabody antwoord gaf, omdat ze zoals altijd wachtte tot Eve het heft in handen nam. ‘Dat ligt eraan. We willen graag met je baas spreken.’

‘Zero is druk bezig.’

‘Gossie, dan moeten we maar even wachten.’ Peabody keek aandachtig om zich heen. ‘Als we moeten wachten, kunnen we misschien meteen even naar jullie vergunningen kijken.’ Nu liet zij ook haar tanden zien. ‘Ik vind het fijn om bezig te blijven. Misschien kunnen we ook even een babbeltje maken met een aantal van jullie klanten. Voor een betere band tussen de burgers en de politie, weet je wel?’

Terwijl ze dat zei, pakte ze haar penning. ‘In de tussentijd kun je hem vertellen dat Rechercheur Peabody en haar partner, Inspecteur Dallas, op hem wachten.’

Peabody wandelde naar een tafel waaraan een man in een kostuum en een vrouw dicht tegen elkaar aan zaten. Het was waarschijnlijk niet zijn vrouw. Dat zag ze aan de borsten, waarvan een groot deel boven

het roze, met pailletten bezaaide topje uitstak. ‘Goeiemiddag, meneer!’ Ze begroette hem met een enthousiaste glimlach, en al het bloed trok weg uit zijn gezicht. ‘En waarom bent u vandaag in deze mooie zaak?’

Hij kwam snel overeind en hij mompelde dat hij een afspraak had. Toen hij er als een haas vandoor ging, stond de vrouw op. Aangezien ze ongeveer vijftien centimeter groter was dan Peabody, duwde ze haar indrukwekkende borsten in Peabody’s gezicht. ‘Ik ben hier aan het werk, hoor! Ik ben hier aan het werk!’

Peabody, die nog steeds glimlachte, pakte een memoboek uit haar tas.

‘Uw naam, alstublieft?’

‘Wat moet dat voorstellen?’

‘Mevrouw Wat-moet-dat-voorstellen, ik zou graag uw vergunning willen zien.’

‘Bull!’

‘Nee, ik meen het echt. Het is gewoon een controle.’

‘Bull.’ Ze draaide zichzelf en haar borsten naar de uitsmijter toe. ‘Deze agent heeft mijn klant weggejaagd.’

‘Het spijt me. Ik zou graag uw sekswerkersvergunning willen zien. Als alles in orde is, laat ik u weer verdergaan met werken.’

Het leek erop dat die dag meerdere mensen een naam hadden die bij hun lichaam paste. Bull ging naast Peabody staan en Eve vond dat ze nu leek op een kleine, maar wel stevige vulling tussen twee dikke stukken brood.

Eve verplaatste haar gewicht naar haar tenen. Voor het geval dat.

‘Je hebt het recht niet om hier binnen te komen en klanten lastig te vallen.’

‘Ik wil gewoon iets nuttigs doen terwijl we wachten tot we met meneer Gant kunnen spreken. Inspecteur, volgens mij houdt meneer Bull niet van politieagenten.’

‘Vrouwen kun je beter voor andere dingen gebruiken.’

Eve verplaatste haar gewicht weer naar haar tenen en haar stem klonk net zo koud als de decemberwind. ‘Wil je eens proberen om mij te gebruiken, Bull?’

Ze zag vanuit haar ooghoeken iets bewegen, iets kleurigs dat van de smalle wenteltrap kwam die naar de eerste verdieping leidde. ‘Zo te zien heeft je baas toch even tijd.’

Ze vond dat zijn naam ook bij zijn uiterlijk paste. Gant betekent immers mager. Hij was net een meter vijftig groot en hij woog nog geen vijftig kilo. Hij compenseerde zijn lengte door zich op een opscheperige manier te bewegen. Hij droeg een knalblauw kostuum met een opzichtig roze hemd. Zijn haar was kort en steil en het herinnerde haar aan afbeeldingen van Julius Caesar.

Het was inktzwart, net zoals zijn ogen.

Toen hij glimlachte, zag ze een zilveren hoektand glanzen.

‘Kan ik iets voor u doen, agenten?’

‘Meneer Gant?’

Hij stak zijn handen uit en knikte naar Peabody. ‘Zeg maar gewoon Zero.’

‘We hebben helaas een klacht gekregen. U moet met ons meekomen naar het politiebureau om een paar vragen te beantwoorden.’

‘Wat voor soort klacht?’

‘Het gaat om de verkoop van verboden middelen.’ Peabody wierp een blik op een van de privékamers. ‘Zoals de middelen die een aantal van uw klanten op dit moment gebruiken.’

‘Privékamers.’ Nu stak hij niet alleen zijn handen uit, maar hij haalde ook zijn schouders op. ‘Het is moeilijk om iedereen in de gaten te houden. Maar ik zal die personen natuurlijk naar buiten laten brengen. Dit is een eersteklas club.’

‘Daar zullen we het in het politiebureau over hebben.’

‘Sta ik onder arrest?’

Peabody trok haar wenkbrauwen omhoog. ‘Wilt u dat dan?’

De geamuseerde blik in Zero’s ogen maakte plaats voor iets wat veel onaangener was. ‘Bull, neem contact op met Fienes en laat hem naar...’

‘Het Hoofdbureau komen,’ vulde Peabody aan. ‘Bij Rechercheur Peabody.’

Zero pakte zijn jas. Een lang, wit model dat waarschijnlijk van

honderd procent kasjmier gemaakt was. Toen ze naar buiten liepen, keek Eve hem even aan.

‘Je uitsmijter is een debiel, Zero.’

Zero haalde zijn schouders op. ‘Soms komt hij goed van pas.’

Eve liep kriskras door het Hoofdbureau heen en ze wierp Zero een verveelde blik toe. ‘Feestdagen,’ zei ze vaagjes toen ze op weer een andere glide stapten. ‘Iedereen is zich aan het haasten om alles af te werken, zodat ze ergens kunnen gaan zitten om wat te luieren. Zoals het er nu uitziet, mogen we blij zijn als we een verhoorkamer kunnen reserveren.’

‘Allemaal tijdverspilling.’

‘Kom nou, Zero, je weet toch hoe het gaat? Als we een klacht krijgen, moeten we je ondervragen.’

‘Ik ken de meeste agenten van de Narcotica-afdeling wel.’ Hij keek haar met half samengeknepen ogen aan. ‘Ik ken jou niet, maar je hebt iets...’

‘Mensen worden ook wel eens overgeplaatst, hè?’

Toen ze van de glide kwamen, liep ze voor hen uit naar een van de kleinere verhoorkamers. ‘Ga zitten,’ zei ze en ze wees naar een van de twee stoelen bij een klein tafeltje. ‘Wil je iets hebben? Koffie, of iets anders?’

‘Ik wil alleen mijn advocaat.’

‘Ik ga even kijken waar hij blijft. Rechercheur? Heb je even?’ Ze liep naar buiten en ze deed de deur achter Peabody dicht.

‘Ik wilde net kijken of ik broodkruimels in mijn zakken heb,’ merkte Peabody op. ‘Waarom hebben we zo’n omweg gemaakt?’

‘Het is niet nodig om hem te laten weten dat we van Moordzaken zijn, tenzij hij ernaar vraagt. Voor zover hij weet, is dit een gewone ondervraging door Narcotica. Hij weet hoe het er daar aan toegaat en hij weet hoe hij de agenten daar moet omkopen. Hij maakt zich er geen zorgen over dat we hem een beetje aan de tand gaan voelen. Als we een legitieme klacht hebben, denkt hij dat hij die kan wegwuiven, dat hij een boete kan betalen en dat hij daarna weer gewoon aan de slag kan gaan.’

‘Het is een verwaand ettertje,’ mopperde Peabody.

‘Ja, dus dat moet je gebruiken. Je moet een beetje onhandig doen. We krijgen hem niet te pakken voor moord. Maar we gaan wel bewijzen dat er een verband is tussen hem en Tubbs en we zorgen ervoor dat hij denkt dat een van zijn klanten hem een loer wil draaien. We doen net alsof we gewoon proberen om hier een verslag over te schrijven. Tubbs heeft iemand iets aangedaan en nu probeert hij Zero de schuld te geven. Hij probeert een deal te maken, zodat hij er met een bekeuring wegens drugsbezit vanaf komt.’

‘Ik snap het. We moeten hem boos maken. Het maakt ons geen zak uit hoe het afloopt.’ Peabody veegde haar handpalmen over haar dijen. ‘Ik ga hem de Mirandawaarschuwing geven. Eens kijken of ik een soort band met hem kan krijgen.’

‘Ik ga kijken waar zijn advocaat blijft. Weet je, ik denk dat hij naar de afdeling Narcotica gaat in plaats van naar Moordzaken.’ Eve glimlachte en ze liep rustig weg.

Buiten de verhoorkamer probeerde Peabody zich te ontspannen. Toen kreeg ze opeens een idee en ze sloeg op haar wangen en kneep erin tot ze roze werden. Toen ze naar binnen liep, had ze haar ogen neergeslagen en had ze een kleur op haar gezicht.

‘Ik... ik ga de recorder aanzetten, meneer Gant, en u op uw rechten wijzen. De inspecteur gaat kijken of uw advocaat is gearriveerd.’

Hij glimlachte zelfvoldaan toen ze haar keel schraapte, de recorder aanzette en hem de herziene Mirandawaarschuwing gaf. ‘Uh, begrijpt u wat uw rechten en plichten zijn, meneer Gant?’

‘Tuurlijk. Heeft ze op je gescholden?’

‘Ik kan er niets aan doen dat zij vandaag vroeg naar huis wilde gaan en dat ze ons toen deze zaak in de maag hebben gesplitst. Hoe dan ook, we hebben informatie waaruit blijkt dat er verboden middelen werden gekocht en verkocht op het perceel dat het eigendom is van... Stik, ik moet eigenlijk wachten op de advocaat. Sorry.’

‘Geen probleem.’ Nu leunde hij achterover, zoals een man die de touwtjes in handen had, en hij gebaarde dat ze haar gang mocht gaan. ‘Vertel me maar het hele verhaal. Dat spaart ons allemaal tijd.’

‘Nou, oké dan. Iemand heeft een klacht ingediend en heeft verklaard dat u hem verdovende middelen hebt verkocht.’

‘Wat? Heeft hij geklaagd dat ik hem heb afgezet? Als ik verdovende middelen zou verkopen, wat ik niet doe, waarom gaat hij dan naar de politie? Hij kan misschien beter naar de Geschillencommissie gaan.’

Toen hij naar haar grijnsde, grijnsde Peabody terug, maar ze zorgde ervoor dat haar grijns een beetje geforceerd leek. ‘Het geval doet zich voor dat deze persoon een andere persoon heeft verwond toen hij onder de invloed was van verdovende middelen, die hij naar verluidt bij u heeft gekocht.’

Zero sloeg zijn ogen ten hemel, om uiting te geven aan zijn afschuw en zijn ongeduld. ‘Dus hij wordt high door drugs en dan wil hij de man die hem de drugs heeft verkocht er de schuld van geven dat hij iets stoms heeft gedaan. In wat voor wereld leven we?’

‘Dat is wel zo’n beetje het verhaal in een notendop.’

‘Ik zeg niet dat ik drugs had om te verkopen, maar je kunt toch zeker niet gaan zeuren over de verkoper, of wel soms?’

‘Meneer Lawrence beweert–’

‘Hoe moet ik in godsnaam weten wie die Lawrence is? Weet je hoeveel mensen ik elke dag ontmoet?’

‘Nou, ze noemen hem Tubbs, maar–’

‘Tubbs? Heeft Túbbs me ervan beschuldigd dat ik drugs verkoop? Die dikke klootzak?’

Eve liep weer terug. Ze had het idee dat ze het zo ingewikkeld had gemaakt dat de advocaat ruim twintig minuten naar hen zou moeten zoeken. Ze liep niet naar de Verhoorkamer, maar naar de Observatieruimte. Het eerste wat ze hoorde, was Zero’s gevloek toen hij half over-eind kwam.

Daar moest ze om glimlachen.

Eve zag dat Peabody er zowel geschrokken als beschaamd uitzag. Een goeie aanpak. Een hele goeie aanpak.

‘Alstublieft, meneer Gant–’

‘Ik wil met die rotzak praten. Ik wil dat hij me in de ogen kijkt.’

‘Dat kunnen we nu echt niet regelen. Maar–’

‘Zit die vleesklomp in de problemen?’

‘Nou, dat kun je wel zeggen. Ja, je kunt wel zeggen dat... uh.’

‘Mooi. Dan mag je hem van mij zeggen dat hij maar beter niet meer naar mijn club kan komen.’ Zero wees met een vinger naar haar en zijn drie ringen glinsterden boos. ‘Ik wil hem en die klootzakkerige vrienden met wie hij omgaat niet meer in mijn club zien. Hij krijgt ook een boete voor het kopen en het bezitten van drugs, hè?’

‘Eerlijk gezegd had hij op het tijdstip van het incident geen drugs op zak. We gaan zijn bloed onderzoeken, dus we kunnen hem wel aanklagen wegens drugsgebruik.’

‘Als hij probeert om me te naaien, naai ik hem ook.’ Zero, die zich veilig waande, leunde achterover en hij sloeg zijn armen over elkaar. ‘Stel dat ik hem wat drugs heb verkocht. Voor persoonlijk gebruik, niet voor de verkoop. Dan hebben we het over de standaardboete en een taakstraf.’

‘Ja, dat is wel de norm, meneer.’

‘Als je nu eens Piers hierheen haalt. Ik heb al eens vaker met Piers samengewerkt.’

‘O, ik geloof dat Rechercheur Piers nu geen dienst heeft.’

‘Als jij hem erbij haalt, lost hij deze zaak wel even op.’

‘Natuurlijk.’

‘Die sukkel komt mijn club binnen. Hij vraágt mij om drugs. Die dikke stommerik probeert altijd af te dingen, weet je wel? Hij koopt meestal Push, en dat is niet de moeite waard. Maar ik wil hem een plezier doen, omdat hij en zijn vriendjes vaste klanten zijn. Ik wil gewoon een klant een plezier doen. Hij wil een feestpakket hebben, dus ik wring me in alle bochten om hem een plezier te doen. Tegen kostprijs! Geen winst. Daardoor blijft de boete immers laag,’ liet hij haar weten.

‘Ja, meneer.’

‘Ik heb hem zelfs een apart, voor hem gepersonaliseerd voorraadjie gegeven.’

‘Gepersonaliseerd?’

‘Een kerstcadeautje. Ik heb hem er niets voor in rekening gebracht. Geen geldtransactie. Het zou eigenlijk mogelijk moeten zijn om hem aan te klagen. Om die vuilak aan te klagen wegens tijdverlies en emotionele schade. Daar ga ik mijn advocaat naar vragen.’

‘U kunt uw advocaat ernaar vragen, meneer Gant, maar het zal moeilijk worden om meneer Lawrence aan te klagen, aangezien hij dood is.’

‘Hoe bedoel je, dood?’

‘Hij kon de gepersonaliseerde drugs kennelijk niet goed verdragen.’ Nu was de nerveuze en onzekere Peabody verdwenen. Ze had plaats gemaakt voor een ijskoude politieagente. ‘Hij is dood en hij heeft een onschuldige voorbijganger meegenomen.’

‘Wat vertel je me nou?’

‘Ik vertel u dat ik u ga arresteren. O, ik ben trouwens van Moordzaken en niet van Narcotica. Martin Gant, u staat onder arrest wegens de moord op Max Lawrence en Leo Jacobs. Wegens de verkoop van verdovende middelen en wegens het bezitten en runnen van een recreatieoord waarin verdovende middelen worden verkocht.’

Ze draaide zich om toen Eve de deur openmaakte. ‘Zijn jullie klaar?’ vroeg Eve opgewekt. ‘Ik heb hier twee aardige agenten klaarstaan om onze gast naar Aangiften te brengen. O, je advocaat loopt hier kennelijk ergens rond. We zullen ervoor zorgen dat hij je vindt.’

‘Ik zorg ervoor dat jullie je penningen kwijtraken.’

Eve pakte de ene arm vast en Peabody de andere, en ze trokken hem overeind. ‘Dat gaat je nooit lukken,’ zei Eve. Ze bracht hem naar de agenten en keek hoe hij de deur uit liep. ‘Goed gedaan, Rechercheur.’

‘Ik denk dat ik mazzel heb gehad. Dat ik echt mazzel heb gehad. En ik denk dat hij agenten omkoopt in Narcotica.’

‘Ja, ik moet een babbeltje gaan maken met Piers. Laten we het verslag maar gaan schrijven.’

‘Hij wordt niet aangeklaagd wegens moord. Dat zei je net.’

‘Nee.’ Eve schudde haar hoofd toen ze wegliepen. ‘Misschien wegens dood door schuld. Misschien. Maar hij gaat wel naar de gevangenis. Hij gaat een tijdje naar de gevangenis en ze trekken zijn

exploitatievergunning in. De boetes en zijn advocaat zullen hem veel geld kosten. Hij gaat ervoor boeten. Iets beters gaan we niet krijgen.'

'Iets beters gaan zij niet krijgen,' corrigeerde Peabody haar. 'Tubbs en Jacobs.' Ze liepen de rechercheursarena in toen Agent Troy Trueheart naar buiten liep. Hij was lang, goedgebouwd en zo groen als lentegras.

'O, Inspecteur, er is een vrouw hier die met u wil spreken.'

'Waarover?'

'Ze zei dat het persoonlijk was.' Hij keek om zich heen en fronste zijn voorhoofd. 'Ik zie haar niet. Volgens mij is ze niet weggegaan. Ik heb haar een paar minuten geleden nog koffie gebracht.'

'Hoe heet ze?'

'Lombard. Mevrouw Lombard.'

'Nou, laat het me maar weten als je haar hebt gevonden.'

'Dallas? Ik schrijf het verslag wel. Dat wil ik graag,' voegde Peabody eraan toe. 'Ik wil het graag helemaal afwerken.'

'Daar zal ik je aan herinneren als dit voor de rechter komt.'

Eve liep door de rechercheursarena naar haar kantoor.

Het was een piepklein kamertje, waar nauwelijks plaats was voor het bureau, een reservestoel en het smalle stukje glas dat deed alsof het een venster was. Het was helemaal niet moeilijk om de vrouw te ontdekken.

Ze zat in de reservestoel koffie te drinken uit een recyclebare beker. Haar haar was roodblond en ze droeg het in een kort kapsel, dat eruitzag alsof het in krullen was geëxplodeerd. Ze had roze wangen en roze lippen, maar voor de rest was ze heel erg wit. Haar ogen waren zo groen als gras.

Eve schatte haar op midden vijftig en ze sloeg alle informatie in een fractie van een seconde op. Een potig lichaam in een groene jurk met een zwarte kraag en zwarte manchetten. Zwarte schoenen met hoge hakken en de onvermijdelijke gigantisch grote zwarte tas, die keurig naast haar voeten op de grond stond. Ze slaakte een gillette toen Eve binnenkwam, morste bijna haar koffie en zette hem toen snel neer.

'Daar ben je toch!'

Ze sprong overeind. Haar wangen werden nog iets roziger en haar ogen begonnen te stralen. Ze sprak met een sterk accent en er was iets in dat accent waar Eve zenuwachtig van werd.

‘Mevrouw Lombard? Het is niet toegestaan om in de kantoren te komen.’

‘Ik wilde gewoon zien waar je werkt. Ach, liefje, moet je jou nou zien.’ Ze liep gehaast naar haar toe en als Eves reactievermogen niet zo snel was, zou ze haar hebben omhelsd.

‘Stop. Wie bent u? Wat wilt u?’

De groene ogen werden groot en ze begonnen te tranen. ‘Maar lieverd, herken je me dan niet? Ik ben je moeder!’

2

Er vormde zich rijp in haar buik, ijskoude rijp die naar haar keel Ekroop. Het was zo ijzig koud, dat ze er niet door kon ademen. Nu lagen de armen van de vrouw om haar heen; ze kon niets doen om ze tegen te houden. Die armen en de doordringende geur van rozen verstikten haar. En de geëmotioneerde stem, met een Texaans accent, dreunde door haar hoofd, net zoals een paar gemene vuisten.

Daardoorheen hoorde ze haar bureau'link piepen. Ze hoorde het gepraat uit de chercheursarena. Ze had de deur niet dichtgedaan. O, god, de deur stond open en iedereen kon...

Toen was er alleen nog het geluid van een zoemende zwerm horzels in haar hoofd. Ze staken in haar borst en brachten de warmte weer terug. Een verstikkende golf hitte die door haar heen raasde en haar het zicht benam.

Niet waar. Niet waar. Dat ben je niet.

Was dat haar stem? Hij klonk zo zacht. De stem van een kind. Waren de woorden buiten haar hoofd, of zoemden ze daarbinnen gewoon rond, zoals de bijen?

Op de een of andere manier lukte het haar om haar handen omhoog te krijgen en tegen de zachte, mollige armen te duwen die haar omklemden. 'Laat me los. Laat los.'

Ze strompelde achteruit en stond op het punt om weg te rennen. 'Ik ken u niet.' Ze staaarde naar het gezicht, maar ze kon de trekken ervan niet meer zien. Het was wazig. Alleen kleuren en vormen. 'Ik kén u niet.'

'Eve, lieverd, ik ben Trudy! Ach, kijk mij nou. Ik ben aan het huilen alsof ik de katten water moet geven.' Ze snuffte, trok een grote, roze zakdoek uit een of andere zak en depte haar ogen droog. 'Wat ontzettend dom van me. Ik dacht dat je me meteen zou herkennen als je me